

67. HVIEZDOSLAVOV KUBÍN

CELOŠTÁTNÁ POSTUPOVÁ SÚŤAŽ A PREHLIADKA V UMELECKOM PREDNESE POÉZIE A PRÓZY, V TVORBE RECITAČNÝCH KOLEKTÍVOV A DIVADIEL POÉZIE DETÍ, MLÁDEŽE A DOSPELÝCH

3x Hviezdoslav

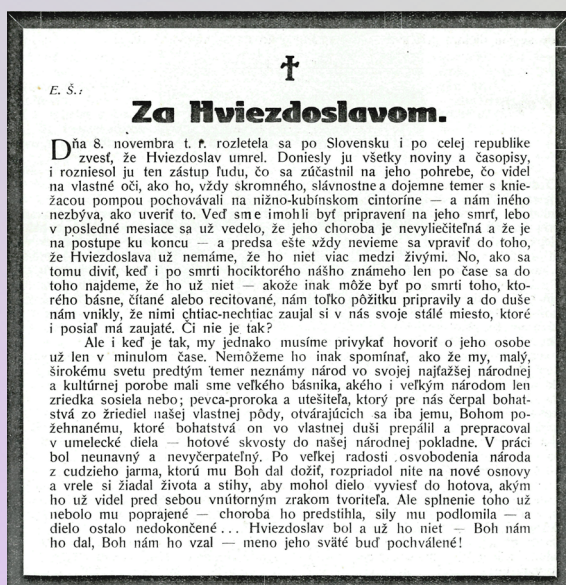
Kto hľadá, ten nájde. A niekto možno už aj našiel, a ani nehľadal. V priestoroch MsKS si okrem recitačných vystúpení môžete pozrieť aj tri výstavy, ktoré sa venujú téme Hviezdoslava. Kurátorkou týchto výstav je Janka Tarabová – pracovníčka MsKS. Všetky tri výstavy nám predstaví a začne tou, ktorá je jej srdcu najbližšia:

P. O. Hviezdoslav... oprášené z archívov (fotogaléria pred estrádnou sálou)

Výstava obsahuje obrázky – fotografie Hviezdoslava, ktoré ho zachytávajú v rôznych vekových obdobiach. Či ako pubertáka, stredoškolača alebo aj pár mesiacov pred úmrtím. Keď som spracovávala knihu od Jána Čaploviča, ktorá bola základným východiskom pri tvorbe tejto výstavy, získala som na Hviezdoslava úplne nový pohľad. Hlavne z toho vizuálneho hľadiska. Fotografie sú kópie, nie sú to

AK BY, OJ, VRÁŤTE DO SRDCA MLADOŠŤ,

Smútočný oznam o smrti P. O. Hviezdoslava uverejnený v časopise Živena, roč. XI., č. 11.

originály. To im však neuberá na kvalite, lebo ich výpovednou hodnotou je mapovanie Hviezdoslavovho života v rôznych obdobiach, a to im ide naozaj veľmi dobre. Fotografie sú doplnené aj textami, ale to sú naozaj iba základné informácie o našom spisovateľovi. Sú iné inštitúcie a výstavy, kde sa textovo venovali životu a tvorbe P. O. Hviezdoslava oveľa podrobnejšie, napríklad výstava v knižnici. Povedali sme si, že nebudeme zbytočne zdvojsť informácie, a tak sme sa viac zamerali na fotografické mapovanie výstavy.

Galéria za oknom (výstava na oknách vo foyer)

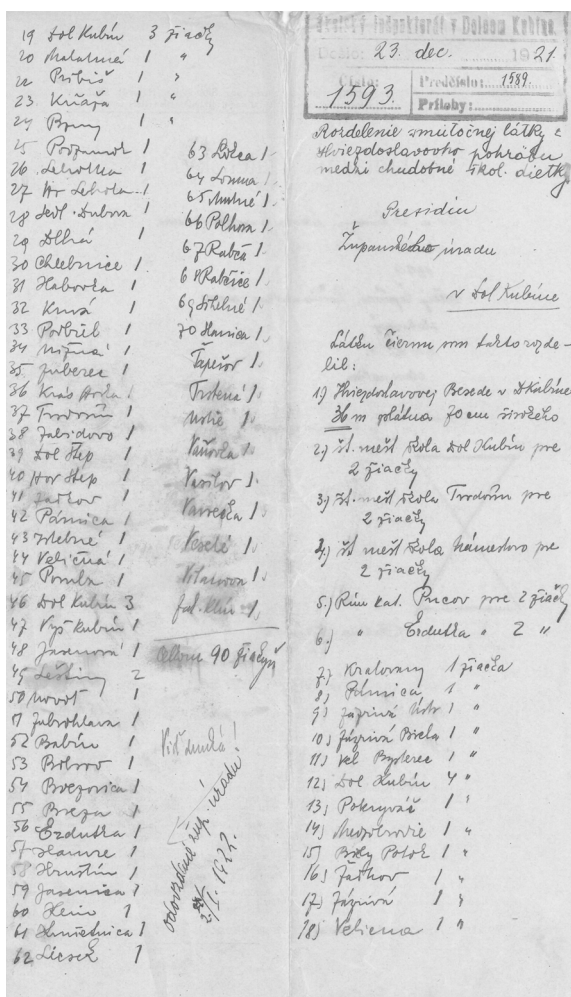
Keď sme kvôli lockdownu boli úplne zavretí, tak nám napadlo ponúknuť ľuďom, ktorí sa prechádzajú okolo MSKS, výstavu, na ktorú sa môžu pozrieť zvonku. Táto výstava sa nachádza vo vnútri našej budovy, ale obrazy sú na oknách zavesené smerom do vonkajšieho priestoru, a tak keď si ich chcete prezrieť, musíte vyjsť von. Výstava obsahuje fotografie, ktoré sme získali od Literárneho múzea Slovenskej národnej knižnice a tieto fotografie →

sú doplnené prácami študentov Gymnázia Pavla Országha Hviezdoslava. Prác od študentov nám došlo veľmi veľa a pri výbere sme museli teda zohľadniť ich kvalitu, ale zároveň aj veľkosť, aby boli zvonku, cez sklo, dobre pozorovateľné.

Krvavé sonety (výstavná sieň na poschodí)

Táto výstava je umelecky určite najhodnotnejšia. Ide o originálne artprotisy od akademickej maliarky Evy Trizuljakovej. Artprotisy sú textilné tapisérie alebo gobelíny, ktoré majú veľkosť zhruba 3x1m. Všetky tieto artprotisy vytvorila Eva Trizuljaková počas čítania Krvavých sonetov od P. O. Hviezdoslava a vyjadrujú jej emócie, ktoré v nej táto báseň vyvolávala. Týchto diel je celkovo 14 a 9 z nich sa nachádza v našej galérii. Zapožičali nám ich z Oravského múzea Pavla Országha Hviezdoslava v Dolnom Kubíne práve pri príležitosti konania 67. ročníka HK. Čiže sú tu a teraz hlavne pre vás.

PN

Čiernu látku z pohrebu rozdelili medzi týchto chudobných žiakov na Orave.

Tento rok si uctieваме pamiatku P. O. Hviezdoslava pri príležitosti 100. výročia jeho úmrtia.

Pravdepodobne najstaršia dochovaná fotografia P. O. Hviezdoslava. Je zachytený ako 16-ročný žiak III. triedy gymnázia v Miškolci.

Zrejme posledný záber pred smrťou básnika. P. O. Hviezdoslav v Luhačoviciach 7. júla 1921.

Poézia III.

Rozprávka o zlatom kohútikovi, vážne?

Ďobnutie bolo ozaj také „zlaté“.

Dávajte pozor, ak sa hráte,
kto kedy povie niečo na škále áno až nie.

Nie je to veru **hra na báseň** v čase,
čo ako vie byť **jasnozrivá**.

Tik-tak jej **vraví čas**, keď hriva
mu veje vo vetre. A v plnej kráse

chcela by **Anča** na muzike zatancovať.
A má na **výber**? Ako v piesku **na brehu mora**.
Sú to len obyčajné slová...

Óda na O.D.: keď nejde obchodný dom k horám
musí ísť hora návštevníkov k nemu.
Čo O. D. nato? Báseň tu nechá v úžase a nemú.

JKB

V III. kategórii poézie sa nám predstavilo 8 recitátoriek. Nemusíme používať žiadne dvojtvary, pretože naozaj to boli iba recitátorky. Žiadny recitátor. Čím to je, že sa na celoslovenské kolo v tejto kategórii dostali iba dievčatá? Je poézia v tomto veku výsostne ženskou kategóriou? A nechýbali našim recitátorkám aj nejakí chalani?

Sára Štofanová: Ja si nemyslím, že by bola poézia iba pre dievčatá, určite je aj pre chlapcov. Ale poézia je trochu lúbošnejšia, a preto to možno veľa chlapcov odradí sa jej venovať. Určite by som bola rada, keby tu medzi nami bol

nejaký chlapec, aby som si tú poéziu vypočula aj z mužského pohľadu.

Terézia Bajtošová: Mužom asi nie je tá poézia blízka z recitačného hľadiska. Na druhej strane, veľa mužov píše poéziu. Dôkazom je aj to, že z dnešných 8 textov bolo 6 od mužských autorov. Mne osobne tu chýbali chlapci, lebo to bolo potom celé iba z dievčenského pohľadu. Mohlo to byť pestrejšie.

Lea Vagalová: Predsa len je tá poézia viac preferovaná ženami, čo sa týka toho pochopenia a rozboru textu. Možno poézia

odstrašuje mužov. (smiech) Ale chalani mi asi nechýbali, pretože pestrosť v prednesoch sa dá nájsť, aj keď sme tu boli iba samé dievčatá. Ale asi by sa mi páčilo vypočuť si tú istú báseň, keby ju recitovala žena aj muž.

Ivana Pechová: Poézia nie je len pre dievčatá, určite je aj pre chlapcov. Podľa mňa je to iba náhoda, že to tento rok tak vyšlo. Ale nemyslím si, že by tu až tak chýbali tí chlapci.

Alžbeta Piňková: Nemyslím si, že by poézia odstrašovala mužov, ale podľa mňa chlapi nevedia tak vyjadriť svoje pocity. Takže asi aj v tej básni je to pre nich trochu ťažšie pochopiť, a preto sa viac obracajú na prózu. A ani mne tu chalani až tak nechýbali.

Sofia Kurňavková: Chlapcov možno odstrašuje tá viazanosť, verše. Asi chcú voľnosť v recitácii. Vidno to aj v tom, že v próze ich je oveľa viac. Keby tu boli, tak by mohli byť dosť veľkou konkurenciou, lebo keď má chlapec dobrý hlas a dobrý text, tak sa vie v tom veľmi odviazať. Takže z konkurenčného hľadiska mi tu asi nechýbali.

Hanka Plšková: Poézia je určite pre dievčatá aj pre chlapcov. Nájde sa v nej každý. Ale asi tu neboli preto, že v tomto veku môže byť pre nich ťažké vyjadrovať svoje emócie. Ale asi by som bola rada, keby tu bol nejaký chlapec, ktorý by nádherne odrecitoval nejakú báseň.

PN

Tendencie k dramaturgickej rôznorodosti (aj z hľadiska pomeru domácej a zahraničnej literatúry) so stúpajúcim vekom recitátorov sa výrazne prejavila už v III. kategórii prednesu prózy. Ak som v tomto prípade márne hľadal výrazný jednotiaci motív, využil som príležitosť a položil jednoduchú otázku: Ktorou postavou z recitovaných textov by si chcel/a, respektíve nechcel/a byť? A ešte zdanlivejšie jednoduchšiu k prednesom „súperov“: Čo zaujímavé si v nich našiel?

Tereza Križanová:

...chlapcom (E. Keret Spokojnosť), ktorý kvôli záchrane svojich rodičov, začal fajčiť, aj keď fajčenie nie je vôbec dobré, ale bolo to od neho pekné. Nechcela by som byť citlivým človekom z posledného prednesu (S. Mrožek Nočný expres), ktorý to mal komplikované svojou povahou. Páčili sa mi všetky, ale najviac dvaja chlapci s ruskými spisovateľmi (Jakub Szöke a Ondrej Spišák).

Hana Danišová:

...postavou, chlapcom, ktorý sa obetoval pre rodičov, podobne ako Terezka, a vôbec by som nechcela byť postavou pána v kupé, ale ten druhý, ktorého nenechali spať. Bolo by to veľmi otravné. Veľmi ma zaujal posledný recitátor (Daniel Ostrovský), bolo to zaujímavé, s humorom, bavilo ma to počúvať a nenudila som sa.

Adam Vietoris:

Aj mne sa najviac páčila postava chlapca, ktorý sa obetoval, ktorý začal fajčiť, prestal spať, aj ja by som niečo také rád urobil pre svojich rodičov. Nechcel by som byť taký otravný ako muž v kupé, lebo ho ľudia nemajú radi, nikto sa s ním nechce baviť. Najviac sa mi páčil Daniel, lebo to bolo zaujímavé a nenudil som sa pri počúvaní.

Daniel Ostrovský:

...postavou toho panáčka bez tieňa, ktorý zistil, čo je vo vnútri a vďaka tomu získal tieň. Určite by som nechcel byť tým ruským chlapcom (A. Slapkovskij Neisto-

ta), ktorý povedal pravdu a kvôli tomu ho nemali radi. Páčilo sa mi takmer všetko, lebo všetci mali pútavé príbehy a skvelé prednesy.

Jakub Szöke:

...ruským chlapcom, ktorý povedal pravdu. Ja mám veľmi rád pravdu. A nechcel by som byť komárom z prvého prednesu (B. Jobus Ako komáre Mirnix a Dirnix...), lebo nikto nemá rád komáre. A keby som si mal vybrať prednes, tak sa mi páčil ten text o láske (J. Satinský Bozky a yes yes).

Adam Baláž:

Mňa by zaujímalo, aké je to byť v koži tých rodičov (E. Keret Spokojnosť), čo sa zmenšovali až na 15 cm. Chcel by som vedieť, aké mali pocity. Určite by som nechcel byť pánom z textu Aristokratka (M. Zoščenko), lebo ten to mal naozaj ťažké, ale paradoxne ma tento prednes najviac zaujal, pretože bolo tá humorná stránka bola recitátorom výborne spracovaná.

Ondrej Spišák:

...tými rodičmi, lebo zistili, akého majú super syna, ktorý dokázal pre nich urobiť tak veľa a mohli byť naňho hrdí. A tiež by som nechcel byť tým pánom z Aristokratky, lebo bol chudák. Snažil sa, snažil a nakoniec to preňho dopadlo zle. Z prednesov ma najviac pobavili Rado (Káčerik) a Ondrej (Spišák). Ja mám veľmi rád humor.

Radoslav Káčerik:

...postavou, o ktorej som ja recitoval (Bozky a yes yes), lebo je to v podstate úplne obyčajný človek, ktorý nemá žiadne problémy, má skúsenosti s láskou a láska robí človeka šťastným. Väčšinou. A nechcel by som byť protagonistom z Nočného expresu, lebo, ako tam spomínal, je rozvedený, nemá deti, má zlé vzťahy so všetkými... Je to celé také stresujúce. Takéto výkony som ešte nevidel, je to pre mňa zážitok, som prvý raz na celoslovenskom, je to pre mňa veľká vec. A ak mám byť konkrétny, tak Jakub s Aristokratkou, pretože tam bol perfektný výraz, hlas ako hory a perfektne spracovaný humor.

Emília Škvareninová:

...Panáčikom bez tieňa a nechcela by som byť nespokojným pánom z Nočného expresu. A na prednesoch sa ma na každom oslovilo niečo, hlasová technika, práca s humorom, texty...

JKB

Próza III.

Ako komáre Mirnix a Dirnix pracovali...

kam chodíš, Braňo, na tie názvy?
Niečo tu chýba, niečoho je nazvyš.
Aj v **mojich nových plavkách** sa mi máli.

Bozky a yes yes na citlivé zóny,
láska je veľká učiteľka!

Panáčik bez tieňa má telá a aj tielka,
no chce len **spokojnosť**. To ostatné chcú ony.

Kdejaké **stopy vedú do temnoty**, ale
keď vyberieš si **nočný expres** v spacom kupé
tá **neistota** v tebe dupe

neustále
ako v chladom snehu bosé nohy.
Aristokratke bol pre ostrohy príliš strohý.

JKB

BY SOM (NE)CHCEL/A BYŤ

Hľadanie začína textom. Nájst kvapku v mori literatúry, ihlu v kope voňavých veršov. To, čo patrí v tejto chvíli ku mne. Nájst tému, myšlienky, hodnotný text – pokrm, čo ma bude sýtiť tri-štyri mesiace počas celej prípravy prednesu a ešte i na každom ďalšom vystúpení, čo bude stále znova inšpirovať, prinášať radosť z tvorenia. V tretej kategórii sa už na výbere textu podieľajú výraznejšie i samotní recitátori. A hoci sa tentoraz ešte nie všetci s tým „najsvojskejším“ a zároveň kvalitným textom stretli, mnohí dokázali i tak ponúknuť v interpretácii kúsok svojho autentického pohľadu na svet. Občas skôr v detailoch, niektorých pasážach. Výstavba celku, objavovanie kompozície je – najmä, ak bola predloha rozsiahlejšia – ešte nie ľahkou výzvou. Ale obrisy sme už tušili. I preto sme mali pri najlepších výkonoch pocit, že už trochu pripomínajú štvrtú kategóriu.

V poézii sa nám predstavilo 8 recitátorov:

Terézia Bajtošová, Trnava – Alexander Sergejevič Puškin: Rozprávka o zlatom kohútikovi

Energický a jasný vstup do rozprávania povesti vo veršoch a navodenie atmosféry príbehu ukázali danosti recitátorky. Svoj prednes budovala skôr na väčších plochách, miestami dynamických, miestami stíšených. Výstavbe celku by prospelo presnejšia charakteristika postavy cára v jeho premenách i jasnejšia predstava o veštcovi a tajomnej krásavici. Čo bolo tým zrnkom pravdy?

Natália Martináková, Vrbovce – Ľubomír Feldek: Hra na báseň

Lyrický typ recitátorky. Jej hra s obrazmi však tentoraz ostala len v zábleskoch detailov. Montáž by mala mať svoj kľúč, výstavbu, ak je zostavená len z fragmentov rôznych básní, kladie viac prekážok, ako dáva príležitostí.

Ivana Pechová, Banská Bystrica – Ján Navrátil: Jasnozrivá

Úprimná dievčenskosť interpretky sa stretla s hravosťou Navrátilových veršov o prvých zaľúbeniach. A hoci cesta k prvému bozku bola napokon úspešná, predsa sa ešte dalo hľadať viac odtieňov v tomto objavovaní túžby, kde je v texte prítomný i vtip, bezradnosť, paradox, očakávanie i sklamanie, lyrickosť...

Sára Štofánová, Košice 4 – Gro Dahle: Tik-tak, vraví čas

Nie je jednoduché predstaviť si čas ako postavu, viesť s ním rozhovor, dokonca zápas. Recitátorka nám ponúkla dramaturgicky zaujímavú predlohu a prvé „kolo“ zápasu s časom malo zreteľnú podobu, čas sa predstavil. Tie ďalšie by si žiadali ešte o trochu viac ticha, viac pozorovania. Nájst dramatický vrchol textu a tiež pomenovať si, k akej premene lyrický subjekt básne v závere dospieva.

Sofia Kurňavková, Zákamenné – Pavol Országh Hviezdoslav: Anča

Zmysel pre hudobnosť verša a tvorbu atmosféry i cit pre dramatickosť situácie pomohli recitátorky oživiť a do istej miery i aktualizovať príbeh Anče, ktorá v jej podaní mala prirodzenú dievčenskú bezstarostnosť. Oproti nej tvorila motív matky od začiatku vedome v osudovom a trochu temnom ladení, kde sa varovanie mení na kľatbu. V závere sa snáď žiadalo predsa nechať viac času pre tragické vyústenie, nechať viac páuz pre predstavivosť diváka.

Hanka Plšková, Nové Zámky – Maruška Kožlejová: Výber

Úprimnosť vie často preniesť posolstvo aj cez nie úplne dokonalý most slov. Recitátorky sa podarilo vtiahnuť nás do úvahy nad krídlami človeka, ktoré dostávame do daru, i vyzvať nás k tomu, aby sme zodvihli hlavu. Pri rozčlenení by jej pomohlo intonačne viac uzatvárať výpovede do celkov. Pre budúcnosť si zas vybrať predlohu s viacerými rovinami a bohatšou obraznosťou.

Lea Vagalová, Trnava – Anna Achmatovová: Na brehu mora

Recitátorka so skúsenosťami, ktorá si vie už príchodom na javisko vytvoriť atmosféru a voviesť nás do tajomstvom pretkaného príbehu lyrickej hrdinky. Túžba, modlitby, veštba i vzťah so sestrou sa prelínajú na pozadí motívu mora. Uchopiť jasnejšie práve tú magickú rovinu básne a viesť ju vedome k tragickému stretnutiu s milovaným cárovičom, by pomohlo udržať celok a tiež nájsť význam tajomného svetla v pointe.

Alžbeta Piňková, Humenné – Ján Štrasser, Viliam Klímáček: Óda na O. D.

Skúsená recitátorka nás oslovuje vo svojej montáži témou kritického, ironického pohľadu na konzumný spôsob života a keďže jej jednotlivé básne pracujú s obrazmi na malej ploche, mohli dostať ešte o trochu viac priestoru, aby rozvinuli v pauzách svoju naliehavosť. Zároveň by rásnejší postoj ešte lepšie pripravil pointu, v ktorej sa hľadá stratená ľudskosť.

V próze sme si vypočuli 9 recitátorov:

Adam Baláž, Ľubica – Branislav Jobus: Ako komáre Mírnix a Dirnix pracovali na oddelení hematológie

Próza o komároch, ktoré začnú uvažovať o dôvere, naznačuje, že jej príbeh môžeme vnímať i ako novodobú bájkku. A hoci kvality textu majú svoje limity, recitátorovi sa darilo najmä v dialógoch istú asociáciu s konaním ľudí navodiť. Trocha v úzadí ostal dôležitý moment, keď dochádza k porušeniu sľubu, naopak, pekne vystavaným motívom bol portrét telefonátu „štátneho tajomníka“

Hana Danišová, Banská Bystrica – Marta Hlušíková: Moje nové plavky

Zdatná rozprávačka so schopnosťou jasne modelovať situácie i charaktery pomohla svojim živým videním zakryť niektoré slabiny textu a okrem príhody plaveckých pretekov a plaviek v ňom zvýraznila i vzťahy postáv. Pre budúcnosť by jej iste svedčala literárne náročnejšia predloha.

Radoslav Káčerík, Krasňany – Július Satinský: Bozky a yes yes

Môže byť celkom ošemetné, ak si v tretej kategórii zvolíte prózu písanú z pohľadu skúseného muža v rokoch, ktorý sa delí so svojimi celoživotnými skúsenosťami v dobýjaní dievčat. Kde sa potom dá stretnúť? Recitátorovo budovanie komického sa odohrávalo viac na slovných gagoch a občas hraničí s hereckým výstupom. Pre humor je dôležitá i schopnosť odstupe...

Tereza Križanová, Trnava – Gudrun Pausewang: Panáčik bez tieňa

Objavná dramaturgia – podobenstvo o panáčikoch, ktorí sú obrazom nás ľudí a spoznávajú svoje kože.

Recitátorka najprv krok za krokom, napriek istej rozochvenosti hlasu a občasným takmer plačlivým tónom, predostiera podivuhodné motívy zvliekania koží a necháva nás v neistote, ako si ich máme vysvetliť, aby v druhej polovici textu postupne citlivo vytvárala stále jasnejšiu paralelu s tým, ako vzniká cez vzájomné spoznávanie sa vzťah. Sústredený výkon s výraznou pointou.

Adam Vietoris, Čataj – Daniel Hevier: Stopy vedú do temnoty

Kľúč k interpretácii tohto úryvku sa možno nachádzal v záverečných slovách: „poslušné dieťa dnes hovorí DOSŤ“. Aby tento vzdor zarezoval, potrebovali sme jasnejšie cítiť postoj hlavnej postavy k daniu a tiež odčleniť jednotlivé situácie, ktoré vedú postupne k tomu, že jej trpezlivosť s dospelými nateraz skončila. Náznaky postoja sa najviac podarili v lakonických komentároch v zátvorkách.

Ondrej Spišák, Nitra – Alexej Slapovskij: Neistota

Silná výpoveď o hľadaní spravodlivosti v nespravodlivom svete. Hlavná postava sa zveruje vo fiktívnych listoch so svojim životným príbehom literárnemu hrdinovi, ktorého vníma ako svoj vzor. Snaží sa – snaha a vytrvalosť je v prednese podporená i námahou fyzického cvičenia – konať pravdivo, no stále viac sa zamotáva do sietí pretvárania a lži, čo ho obklopuje. Recitátor prechádza od pasáží sústredeného naliehavého rozprávania k náhlým zámlkám, v ktorých sa hromadia vnútorné zranenia. Stupňujúci sa zmätok v závere mohol byť možno ešte podporený jasnejším odlíšením kľúčových situácií (rozhodnutie napísať do novín; náhle odvolanie učiteľov; snaha spraviť z neho udavača protištátnej činnosti; obvinenie, že si chce vylepšiť životopis). Posledná reflexia dostáva postavu i recitátora na kolena a vyvoláva mrazenie v chrbte. Pravda je niekedy veľmi ťažká.

Emília Škvareninová, Trenčín – Etgar Keret: Spokojnosť

Poviedka E. Kereťa môže byť podobenstvom o obetovaní sa, ale aj o rôznych podobách toho, čo znamená spokojnosť. Recitátorka sa viac sústredila na zdôraznenie detailov, bizarných momentov príbehu, no ich spojenie do celku a smerovanie k pointe zatiaľ chýbalo. Celku by pomohlo i jasnejšia charakteristika postáv a ich vzťahov.

Jakub Szöke, Nitra, Dolné Krškany – Michail Zoščenko: Aristokratka

Recitátorovi sa podarilo od začiatku autenticky splynúť s rozprávačom Zoščenkovej prózy a vyjsť v ústrety humorno-absurdným situáciám, ktoré líči. Ešte výraznejšími by sa stali, ak by sa zreteľnejšie podarilo charakterizovať i ostatné postavy, najmä samotnú aristokratku, a niektoré pasáže v rozprávaní odľahčiť. Napriek tempu, v ktorom sa niektoré komické situácie prirýchlo preleteli, ostáva publikum po celý čas vtiahnuté do diania.

Daniel Ostrovský, Sasinkovo – Sławomir Mrożek: Nočný expres

Recitátor poňal rozhovor dvoch postáv v nočnom exprese cez výraznú štylizáciu neznámeho cestujúceho – výrazovo i gesticky –, čo mu neumožnilo pracovať s variováním a postupnou premenou jeho charakteru. Táto štylizácia spôsobila i to, že sa obe postavy v niektorých momentoch začali na seba podobáť. A hoci sa tri časti, motívy fajčenia, svetla a chrápania nepodarilo úplne organicky prepojiť, záverečná „pomsta“ v podobe historky o „škrtičovi“ funguje.

Soňa Pariláková, predsedníčka poroty

Stratili ste sa niekedy? A ako ste našli cestu späť?

Renata Jurčová

odborná metodička pre
umelecký prednes

Ako 8-ročná som bola s ocinom na orientačnom behu. Teda on tam trénoval hokejistov, ja som sa prišla iba pozeráť. Ale potom som si povedala, že to vyskúšam aj ja. Vyšla som sa na beh, ale ako posledná a tí pred mnou už zbalili všetky zástavky. A tak som sa samozrejme v tom lese stratila. Potom sa ma všetci hokejisti vybrali hľadať, našli ma, ale, samozrejme, im môj ocino za to vynadal. A odvtedy sa strácam a nachádzam pravidelne, v takých vlnách. Niekedy stratím motiváciu, či už v práci alebo vo vzťahu a musím ju znova nájsť. To býva celkom náročné. Ale pomáha mi motto „vydrž, bude lepšie“. Alebo je to vydrž, bude horšie? Nie, asi by malo byť lepšie.

Veronika Mészárosová

moderátorka

Stratila. Na Kubíne som strávila dosť veľa času na to, aby sa mi posolstvo, aké nesie a zároveň jeho úcta k poézii, vpísali naozaj hlboko. Skoro celé svoje detstvo som bola zahrabaná v knihách s básňami a rojčila. Ale neskôr prišiel moment, kedy som musela „dospieť“, opustiť miesta môjmu srdcu blízke a ísť študovať do ďalekej Bratislavy. Snažila som sa tam byť, poslúchať, vytvoriť si novú víziu, o ktorú by som sa mohla starať, rozvíjať ju. No ľudia tam poéziu skoro nepoznali. Divali sa na ňu skoro až s dešpek- tom. A to som nechcela vidieť. Bola som šťastná, že som v novom, veľkom svete, až som zabudla, kto vlastne som. A potom Reňa, ktorá ma na začiatku k tomuto všetkému vlastne priviedla, dostala znovu na zem. Našla ma. A teraz tu sedím a hľadám správnu odpoveď na vašu otázku.

PREDSTAVENIE ORGANIZAČNÉHO TÍMU

Janka Pelešová

technická réžia

Dobrá otázka, na tohtoročnom Kubíne mám pocit, že stále niečo hľadáme, či na niečo čakáme (a ako je to zvykom, Godot neprichádza). Ale aby som sa nevyhýbala odpovedi, o mne hovoria, že mám orientačný nezmysel. Dokážem sa stratiť hocikde. Ak prídem na neznáme miesto, zvyčajne sa vyberiem tým nesprávnym smerom... Skrátka, čo sa týka orientácie v teréne, mne ani GPS nepomôže.

Keďže mám uviesť aj konkrétnu situáciu, tak napríklad v lese na hubách, a rozumejte, v úplne známom lese, kde som bola predtým stokrát, sa po chvíli nedokážem orientovať, neviem, kde je sever a tak len pískam na nášho psa, aby ma doviedol k ostatným. A vždy, keď sa to stane, ma zachváti panika. Strácanie sa a nachádzanie sa je akoby mojou tajnou záľubou. A ak mám teraz premostiť k vnútornému strácaniu a hľadaniu, platí to obdobne. Pôsobím ako silná osobnosť, ale vo vnútri to nie až také jednoduché. Dokážu ma rozhodnúť aj drobné maličkosti, prichádza k stavu nas*atosti, ktorú spôsobuje možnosť či nemožnosť riešiť či nastaviť veci... Ale stále sa učím, hľadám cesty, ako zvládať stres a nečakané situácie.

A napokon, to nečakané mám rada a vítam ako ďalšiu príležitosť. Príležitosť zmeniť, naučiť sa, či pomôcť iným.

A tak sa stále hľadám a občas sa aj nachádzam (však, Baťko Hviezdoslav?). Dalo by sa odkryť ešte všeličo..., ale končím a bežím na skúšku recitátorov, howgh.

Nada Dudášová

Poverená zastupovaním
v MsKS, Dolný Kubín

Tento ročník bol pre nás veľmi náročný. Mali sme iba týždeň na celú prípravu – zabezpečiť ubytovanie pre približne 150 účastníkov, dodržiavať protipandemické opatrenia, viesť prísnu evidenciu všetkých prítomných, recitátorov, sprievod i divákov... Na súťaž

sa nám pritom prihlasovali celé rodiny, možno aj vďaka prebiehajúcim prázdninám. A či som sa stratila? Nie, a našťastie – až na pár recitátorov – nikto iný.

Viola Dubovská

ekonómka

Sadnite si... V živote som pre žiadne noviny nič nerozprávala. Vždy som bola bokom, teraz strácam slová. Moja práca zahŕňa veľa faktorov a úkonov – od napísania rozpočtu, rozčulovania sa pri jeho krátení, hľadani provízorných riešení až po ospravedlnenia pre tých, ktorí si tie stratené peniaze zaslúžili. Tento rok je výnimočný tým, že sme v programe ochudobnení o divadlo poézie. Ak by tu bolo, sama by som toľko práce nezvládla. Tento nápor sme roky vydržovali dve. Chcete predsa, aby vás ekonóm mal čistú hlavu a rátať peniaze správne, nie? Za 30 rokov sa mi však nestratil ani cent. Stracajú sa skôr ľudia, ktorí boli dlhé obdobie s Kubínom späť – Vladko Sadílek, Marta Vilhanová... Chýbajú...

Tatiana Šišková

vedúca oddelenia neprofesionálneho umenia NOC

Strácam sa pravidelne, ale nie geograficky. Myslím, že mám výborný orientačný zmysel (chodievala som aj na orientačné behy). Je však pravda, že keď som bola na MatFyze, tak v tej budove som sa niekoľkokrát stratila.

V živote sa občas stráca každý. Mama ma však učila, že dôležité je sa vždy opäťovne nájsť. Nikdy za mňa nič nevybavila, aby som si svoju cestu formovala sama. Za to som jej vďačná. Jasný, sú situácie, v ktorých sa ocitám prvýkrát a najskôr netuším, ako na ne budem reagovať a ako s nimi naložím. Snažím sa však hľadať riešenie nielen k vlastnej spokojnosti, ale aj pre osôb druhých. Učím sa z vlastných chýb a väčšinou sa mi to darí. Dúfam, že mi touto otázkou neprivoláš karmu a moja úspešná bilancia sa nepretrhne.